

**בס"ד. משיחת יום ג' פ' שלח, י"ט סיון ה'תשמ"ז, להתלמידות המסיימות ד"ר בית רבקה" ולהמדריכות
דמחנה "אמונה" ו"פרדס חנה" תחינה**

הנחה פרטית בלתי מוגה

דאָס קומט אויך אין אַ קשר מיוחד מיט דעם טאָג ווען מ'האָט זיך צוזאַמענגעקליבן, וואָס דאָס איז דאָך ביום השלישי – אַ דינסטיג, וואָס דינסטיג זאָגט מען דאָך איז אַ טאָג וואָס ס'שטייט אין אים צוויי מאָל "כי טוב": "טוב לשמים" און "טוב לבריות",

און ווי געבראַכט אויך אין ספרים, אַז דאָס איז גוט פאַר דעם גאַנצן אַרום, און דאָס איז גוט אויך פאַר זיך אַליין,

און פון ביידע זאכן מאַכט מען, אַז דאָס זאָל ווערן איין און איינציקער טאָג, וואָס יעדער רגע פון דעם טאָג האָט אין זיך וואָס ער טוט פאַר די אידן און מענטשן אַרום זיך, ובפרט די מחונכים, על אחת כמה וכמה אַז דאָס ווערט אויך אויפגעטאָן פאַר אים אַליין,

און אין די אַלע ענינים ווערט דאָס געטאָן אין אַן אופן בשמחה ובפנימיות.

דאָס האָט אויך אַ שייכות צו דעם שיעור אין תורה, און שיעור אין רמב"ם – ווי דערמאָנט שוין מערערע מאָל, אַז דער אַלטער רבי האָט איבערגעגעבן, [און האָט געגעבן כח מ'זאָל דאָס קענען דורכפירן בפשטות אין טאָג-טעגלעכן לעבן] אויף לעבן מיט דעם חלק און שיעור אין תורה וואָס מ'לערנט דעם טאָג, ביז וואָנענט אַז דאָס קומט אַראָפּ אין מעשה, וואָס "המעשה הוא העיקר",

איז דאָך אויך דער חלק אין דער סדרה פון היינטיקן טאָג, רעדט זיך וועגן אַן עיקר'דיקע שליחות וואָס יעדער איד האָט, מקטנם ועד גדולם, ווי דערמאָנט אין די פריערדיקע התוועדות, אַז יעדער איד איז אָנגעזאָגט געוואָרן ער זאָל מאַכן פון זיינע ד' אמות דער "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם",

ביז אַז אַ קליין קינד גיט מען אים כח ער זאָל קענען מאַכן פון זיין צימער און פון זיין בעטל, אָדער פון זיין טישל – זאָל ער מאַכן דערפון אַ הייליקע זאָך, דורך דערויף וואָס ער לייגט אויף דערויף אַרויף און האָט דערביי אַ סידור און אַ חומש און אַ צדקה-פושקע און אַ תהלים און ענליכעס,

ובפרט נאָך אַז ער האָט די פאַסענדע מחנך ומחנכת, וואָס ערציט אים און גיט דאָס אים צו פאַרשטיין בדברים היוצאים מן הלב – איז דאָך דעמאָלט צו די התלהבות, וואָס דאָס איז דאָך פון תכונות פון קינדער בכלל, און פון אידישע קינדער במיוחד, אַז מ'טוט יעדער גוטע זאָך מיט אַן אמת'דיקע פייערדיקייט און מיט די אמת'ע ליכטיקייט און לעבעדיקייט,

און מ'טוט דאָס אין אַזאַ אופן, אַז מ'איז אויך משפיע אויף ברידער און שוועסטער, און אפילו אויף די עלטערן און די מחנכים און מחנכות, אַז זיי זעען ווי אַזוי מ'האָט אויפגעטאָן אין די קינדער, על אחת כמה וכמה – דאַרפן זיי דאָך אויפטאָן מיט זיך אַליין, וויבאַלד אַז זיי זיינען שוין ערוואַקסענע, ביתר שאת וביתר עוז.

וואָס דאָס איז דאָך אויך כדאי אַז ס'זאָל צוקומען בהנוגע אין די קעמפס און אין די מחנות-קיץ, ביז אפילו אין די פריוואַטע הייזער היינטיקן יאָר לגבי פאַריקן יאָר – אַט דאָס וואָס מ'האָט גערעדט במשך פון דעם יאָר, אַז מ'זאָל ניט קוקן אויף די **חיצוניות** פון זאכן, און בשעת מ'געפניט זיך באַ זיך אין צימער אָדער באַ זיך אין קעמפ, ווייזט זיך אויס, אַז דאָס איז אַ קעמפ ווי אַנדערע קעמפס, אפילו ווי באַ ניט-אידן, בפרט נאָך ווען דער קעמפ האַלט אין מיטן עסן אָדער טרינקען וכיוצא בזה –

זאָגט מען אים, אַז דעמאָלט האָט ער דעם כח, אַז ער זאָל מאַכן יעדער רגע פון דעם קעמפ – אַ הייליקן רגע:

אפילו ווען ער גייט שווימען, אָדער זי גייט שווימען, אָדער עסן און טרינקען וכיוצא בזה – טוט ער דאָס כדי ער זאָל האָבן, אַז זיין "גופא דילהון קדישא" זאָל זיין אַ געזונטער גוף בגשמיות, וועט ער קענען נאָך בעסער דינען דעם אויבערשטן, וויבאַלד אַז דער גוף איז אים ניט מבבל און גיט אים צו נאָך מערער אַנערקענונג אין דעם אויבערשטנס ברכות, וואָס האָט אים געגעבן די כוחות און דעם גוף ער זאָל קענען ממלא-זיין דעם אויבערשטנס שליחות,

ועל דרך זה אויך בהנוגע צו די מחנכים און מחנכות און די עלטערן די מוטערס און די פאָטערס.

וכמדובר אויך ווי יעדער יאָר, אַז וויבאַלד אַז אין קעמפ וכיוצא בזה האָבן די קינדער ניט קיין איינפלוס פון דער גאַס אָדער פון די שכנים, וואָס אַמאָל זיינען די שכנים ניט ווי ס'דאַרף צו זיין וכיוצא בזה, און דאָ געפינען זיי זיך טעג נאָכאַנאַנד [אָדער וואָכן נאָכאַנאַנד, אָדער על כל פנים אַ משך זמן] אונטער דער זעלבער השפעה –

הָאָט מען דאָך אַ ספּעציעלע געלעגנהייט אויף נאָך מערער אויפֿטאַן, (אויף) מ'זאָל שטייגן, און ווי דערמאָנט פֿריער ביז אַז ס'ווערט אַ התחלה חדשה פֿון אַ נייעם אופן פֿון דינען דעם אויבערשטן און לערנען זיין תורה און מקיים-זיין מצוות, און די אַלע זאַכן – בשמחה ובטוב לבב.

און ווי דערמאָנט פֿריער די שייכות פֿון דער סדרה, וואָס דאָס איז דאָך [בסגנון] אחר, אין אַנדערע ווערטער, אָבער מיטן זעלבן אינהאַלט, ווי דער צמח צדק האָט געזאָגט, און נשיא דורינו האָט דאָס איבערגעגעבן, אַז אַ איד האָט אַ שליחות צו מאַכן פֿון דעם אָרט וואו ער געפינט זיך, זאָל ער דערפֿון מאַכן "ארץ-ישראל", ארץ הקודש,

בדוגמא ווי דערמאָנט פֿריער, ווי אַזוי אין אַ קלענערן אופן מאַכט מען פֿון יעדער חדר, אָדער פֿון יעדער פֿאַרניטשור אין חדר, אַן ענין פֿון מקדש, "ועשו לי מקדש", וואָס דעמאָלט איז "ושכנתי בתוכם" – אַזוי האָט יעדער איד די שליחות, ער זאָל מאַכן פֿון זיין סביבה, אַן ארץ הקודש.

וואָס דאָס זאָגט מען אויך אין דעם שיעור פֿון היינטיקן טאָג אין דער פרשה, הויבט זיך גלייך אָן די התחלה, אַז "אם חפֿץ בנו הוי", אַז אויב דער אויבערשטער האָט זיין חפֿץ אין אונז, איז אָט דעמאָלט – איז ער ממשיך – אַז מ'גייט אַריין אין ארץ-ישראל, "וירשנו אותה" ו"לחמנו הם",

ווי דער אָפּטייטש אין דערויף בפשטות, און ווי ס'איז דעמאָלט געווען בגלוי, אַז מ'איז אַריין אין אַ נייער לאַנד, וואָס ביז דעמאָלט איז דאָרט גאָר קיין אידן ניט געווען, און מ'האָט געמאַכט פֿון דער לאַנד – אַן ארץ הקודש,

און ווי נאָך מערער, ווי מ'זאָגט דערביי "לחמנו הם", וואָס דער ענין פֿון לחם איז דאָך, ווי מ'זעט בפשטות, אַז בלחם איז יחי' האדם – דאָס איז מוסיף חיות אין אַ מענטשן:

ס'ווייזט זיך אויס, אַז מ'דאַרף אייננעמען אַ נייעם שטח, און אָנהויבן אַ נייע עבודה, דאַרף מען דאָס מערניט ווי איבערקומען אַ שוועריקייט – זאָגט דער פסוק נאָך מערער, אַז פֿון דער שוועריקייט, און וואָס אַ איד באַווייזט, אַז ער דערשרעקט זיך ניט (דערפֿון) דערביי, און נאָכמערער – ער איז מקיים אין דעם דעם אויבערשטנס שליחות –

ווערט דאָס דעמאָלט "לחמנו הם", ווערט דאָס ביי אים דער "לחם" אויף וועלכן ער לעבט, וואָרום ער האָט מקיים געווען דעם אויבערשטנס שליחות,

און לויט קבלה באַקומט ער די ניצוצות קדושה וואָס געפינען זיך אין די זאַכן אין וועלכע ער האָט געאַרבעט און מקיים-געווען די שליחות, איז דאָס נאָכמערער מוסיף אין די ג-טלעכקייט וואָס געפינט זיך ביי אים,

וואָרום ער איז אין זיך מגלה, ווי די תורה פֿון בעל שם טוב, אַז יעדער איד ווערט אָנגערופן "ארץ חפֿץ", בלשון הכתוב, וואָס דאָס איז פֿאַרבונדן אַז אַ איד אַנטפלעקט באַ זיך דעם "ארץ חפֿץ" – דעם "חלק אלוהה ממעל ממש",

אָט דעמאָלט, אָט דאָס וואָס דער פסוק זאָגט "אם חפֿץ בנו": וויבאַלד אַז ער האָט אין זיך אַנטפלעקט דעם חפֿץ פֿון דעם אויבערשטן אין זיך, אין זיין נשמה, און דאָס נעמט-דורך זיין גוף – איז אָט דעמאָלט איז אַ זיכערע זאָך אַז "וירשנו אותם", ביז וואָנענט, אַז ס'ווערט "לחמנו הם".